

[Edvard Sørensen.]

sig slet saa lyst. Vanskelighederne i Erhvervslivet tyder i en anden Retning, og Regeringen vil jo sikkert være mere villig til at tage en saadan Opgave op i et Aar, hvor der er et pænt Overskud, end i et Aar, hvor dette Overskud eventuelt er forvandlet til et Underskud. Man bør ogsaa og ikke mindst tage Hensyn til, at den højtærede Finansminister i sin Finanslovtale meget indtrængende henstillede at sætte Arbejder i Gang. Her er et Foretagende, hvor ca. Halvdelen af alle Udgifter er Arbejdsløn, og i de vanskelige Tider, som der er al Udsigt til vil vedvare foreløbig, vilde det betyde meget for Arbejderne i de omliggende Kommuner, om dette Arbejde blev sat i Gang. Her vil være Arbejde til ca. 100 Mand i ca. 10 Aar. Det er et Spørgsmaal, som de fleste i alle de omliggende Kommuner er stærkt interesserede i at faa løst. Saa vidt jeg ved, er der paa Egnen et Arbejde i Gang for at samles om en Henvendelse til Regering og Rigsdag om snarest at faa taget fat paa dette Kultiveringsarbejde i Lille Vildmose. Jeg vil gerne henstille til den høje Regering og Rigsdag, hvis en saadan Henvendelse kommer, da at tage den under velvillig Overvejelse.

Endelig vil jeg sige et Par Ord om det af den højtærede Minister for offentlige Arbejder den 29. Juli i Aar udsendte Cirkulære til samtlige Amtsraad om Omnibus- og Fragtautomobiler. Hvis samtlige Amtmænd og Amtsraad fulgte dette Cirkulære, vilde der efter min Formening blive vanskelige Kaar for Ejerne af disse Befordringsmidler at arbejde under. Det store Rutebilnet, der spænder over hele Landet, har næsten overalt virket fuldt ud tilfredsstillende. Der er fra Rutebilchaufførernes Side udført et godt og energisk Arbejde for at oparbejde denne Rutebiltrafik og drive den paa en saadan Maade, at det tilfredsstillende Befolkningens Krav. Endvidere har de fleste indskudt hele deres Kapital, ja, meget mere end det, i Foretagendet. Mange har sikkert paadraget sig en stor Gæld for at skaffe saa gode og saa bekvemme Vogne til Befolkningen som muligt. Dette Arbejde er kun gjort og disse Ofre kun bragt, fordi Rutebilejerne har været af den Opfattelse, at naar Ruten var oparbejdet og de passede den, var der al mulig Grund til at tro, at

de ogsaa kunde beholde den og eventuelt overdrage den til deres Sønner eller sælge den til en anden, hvis den Dag kom, da de ikke selv ønskede at fortsætte. Men med dette Cirkulære fulgt i sin yderste Konsekvens vil Forholdene for Rutebilejerne blive saa vanskelige, at de nærmer sig det utaalelige. Rutebilejerne maa da frygte for, at naar 5 Aars Perioden er udløbet, er der enten en Privatbane eller Statsbane, der ønsker at overtage den; det vil meget let føre til, at de ikke tør forny deres Materiel, og dette vil selvfølgelig gaa ud over den store Del af Befolkningen, der bruger Bilerne. Det nævnes i Cirkulæret, at det eneste, der bør være Genstand for Salg, er Ruterne Automobilmateriel, men naar ikke Koncessionen kan følge med, bliver dette Materiel omtrent værdiløst. De store Kapitaler, som Landets mange driftige Rutebilejere har sat i deres Vogne, vil i mangfoldige Tilfælde være tabt, de af Rutebilejerne, der er i den Situation at skulle sælge, vil i mange Tilfælde, hvor Amterne fuldt ud følger Cirkulæret, være ruinerede. Det er paa privat Initiativ, Rutebilerne er vokset frem, det er et dygtigt og energisk Arbejde, der er lagt i Oprettelsen og Indarbejdelsen af Ruterne. Jeg vil haabe, at Amterne ikke vil følge de Henstillinger, der er gjort i Cirkulæret. Jeg er ogsaa af den Formening, at Handel med Rutebiler ikke er almindelig, i alt Fald ikke i den Udstrækning, man skulde tro, naar man læser Cirkulæret. Hvis Cirkulæret bliver ført ud i Livet i fuld Udstrækning, bliver det overfor Rutebilejerne Statsindgreb og Statskontrol, et nyt Stykke Statssocialisme. Jeg vil haabe, at Landets Amtsraad ogsaa i Fremtiden vil lade den private Rute- og Fragtbilkørsel blomstre, til Gavn for den Befolkning, der føler sig godt betjent af den og paaskønner det Arbejde, der er udført fra disse Menneskers Side.

Korsgaard: Ved sidste Finanslovbehandling fulgte jeg den almindelige Regel og talte om mangt og meget. Fuldt saa mange Ting, som jeg talte om i Oktober—November 1929, vil jeg ikke tale om nu, men bortset fra de noget større Emner, jeg vil komme ind paa, vil jeg dog gerne lige have Lov til at nævne nogle Ting.

Præsidiet skal jeg vel vogte mig for at